

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*Prezes SN Tadeusz Ereciński*

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2008 r.  
skargi K. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty  
Sądu Rejonowego w R. z dnia 24 czerwca 2005 r., sygn. akt I Nc (...),  
wydanego w postępowaniu upominawczym  
w sprawie z powództwa W. B.  
przeciwko K. W.  
o zapłatę,

**odrzuca skargę.**

### Uzasadnienie

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu zapłaty wydanego dnia 24 czerwca 2005 r. przez Sąd Rejonowy w R. M. pozwany zarzucił naruszenie art. 499, 227, 233 § 1 i art. 6 k.p.c. oraz art. 2 i 45 ust. 1 Konstytucji i wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego nakazu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>4</sup> zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wskazane przez skarżącego art. 227 i 233 § 1 k.p.c. wprost dotyczą ustaleń faktów i oceny dowodów. Przyznał to zresztą skarżący podnosząc jednak nietrafnie, że „zarzuty te nie dotyczą ustaleń faktycznych, ani oceny dowodów, lecz całkowitego braku dowodów i w konsekwencji braku ich oceny”.

Również zarzut naruszenia pozostałych przepisów, w tym art. 2 i 45 ust. 1 Konstytucji, w istocie zmierza do podważenia ustaleń, dokonanych przez Sąd.

Z tych przyczyn skargę należało odrzucić (art. 424<sup>4</sup> zd. 2 w zw. z art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c., por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).